ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΜΑΣ

Η ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΑ

('Ανέκδοτο)

Ναυτοπούλα τριγυρνᾶ
στοῦ πελάου τὴν ἄκρη,
καὶ μακρυὰ-μακρυὰ πλανᾶ
τὴ ματιὰ μὲ δάκρυ.

Ἔρχονται τὰ κύματα
κι' ἄγρια ἐμπρός της σποῦνε,
θλιβερὰ μηνύματα
σὰν γιὰ νὰ τῆς ποῦνε.

Στὸ καθένα σταματᾶ
τὴν περπατησιά της,
καὶ μὲ πόνο τὸ ρωτᾶ
καὶ μὲ τὴν καρδιά της,

"Αν ἐκεῖ ποὺ πέρασε
εἶδε ν' ἀρμενίζη
βάρκα ὅπου γέρασε
τὸν ἀφρὸ νὰ σχίζη.

Γιατ' ὁ νιός, ὁπ' ἀγαπᾶ
ἡ ἄδολη καρδιά της,
μέσ' σὲ τέτοια βάρκα πᾶ
πάντα μακρυά της.

Τοῦ παπποῦ εἶνε ἡ βάρκα του
ὁποῦ πάντα παίρνει,
τὸ κατάρτι μάρκα του
τὸ «Εἰκοσιένα» φέρνει.

Καὶ φουρτούνα ἂν ἰδῆ
ὅταν μέσα μπαίνη,
«Ἔγια μόλα» τραγουδεῖ
κι' ἄφοβο διαβαίνει.

Ἔρχονται τὰ κύματα
κι' ἄγρια ἐμπρός της σποῦνε
θλιβερὰ μηνύματα
σὰν γιὰ νὰ τῆς ποῦνε.

Σκύβει ἡ κόρη, τὰ φιλεῖ
στοῦ πελάου τὴν ἄκρη,
σὰν ἀδέρφια τὰ μιλεῖ
μὲ καϋμό, μὲ δάκρυ.

1890.

Ἀλμυρὰ σταλάματα
γύρω της σκορπίζουν,
σὰν κι' αὐτὰ μὲ κλάματα
νὰ τήνε ραντίζουν.

Γέρνει ὁ ἥλιος στὰ βουνά.
Στοῦ πελάου τὸ στρῶμα
τὴ ματιά της τριγυρνᾶ
μιὰ φορὰ ἀκόμα.

Καὶ σὰν ποὺ δὲν φαίνεται
νἀρχεται ἡ βαρκοῦλα,
δέρνεται, τρελλαίνεται
ἡ δόλια ναυτοποῦλα.

Κλαίει, πότε τραγουδᾶ
ἡ γλυκειὰ λαλιά της,
καὶ ξεπλέγει καὶ μαδᾶ
τὰ χρυσᾶ μαλλιά της.

Ἡ ματιά της σβύνεται
καῖ δὲν βλέπει ἐμπρός της,
καῖ τὸ κῦμα χύνεται
νὰ σβυσθῆ ὁ καϋμός της.

Παίρνει ἀγάλια τὸ βαθὺ
καὶ βουβὸ σκοτάδι
γύρω-γύρω νὰ χυθῆ
στὸ βουνό, στὸ στάδι.

Καί, νά, μέσ' στὰ κύματα,
στ' ἀκρογιάλι ἀράζει
βάρκα καὶ στὰ τρίμματα
βράχου ἀναμεριάζει.

Ἀπ' τὴ βάρκα στὴ στερνὰ
ναύτης νιὸς πηδάει
μὲ χαρούμενη θωριά,
καὶ στὴν κόρη πάει.

Μέσ' στὰ μάτια τὴ φιλεῖ,
«Ἤρθα, Ἀνθή», τῆς λέει...
Μὰ ἡ Ἀνθῆ του εἶνε τρελλὴ
καὶ γελᾶ καὶ κλαίει!

† ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ὁ Ταμερλάνος, ἀφοῦ ἐνίκησε καὶ συνέλαβε αἰχμάλωτον τὸν Σουλτᾶνο Βαγιαζήτ, τὸν ἐκάλεσε μιὰ μέρα νὰ παρουσιαστῆ μπροστά του.

Ὁ Βαγιαζὴτ ἦταν μονόφθαλμος καὶ γι' αὐτὸ ρόλις τὸν εἶδε ὁ Ταμερλάνος ἄρχισε νὰ γελᾶη δυνατά. Ὁ Τοῦρκος Σουλτᾶνος πειράχτηκε ἀπὸ τὰ γέλια τοῦ νικητοῦ του καὶ τοῦ εἶπε ὑπερήφανα :

— Μὴ γελᾶς, Ταμερλάνε, γιὰ τὴν ἀτυχία μου! Σκέψου ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε ἐκεῖνος ποὺ μοιράζει τὰ στέμματα καὶ τὰ βασίλεια. Εἶσαι καὶ σὺ ἄνθρωπος καὶ δὲν ξέρεις ἂν αὐτὸ ποὺ μοῦ συνέβη σήμερα, δὲν θὰ πάθης αὔριο καὶ σύ.

— Γνωρίζω, ἀπάντησε ὁ Ταμερλάνος, ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε παντοδύναμος καὶ ὅτι τίποτε δὲν γίνεται χωρὶς τὴν θέλησίν του. Δὲν γελῶ γιὰ τὴν ἀτυχία σου. Ὅταν ὅμως σ' ἐκύτταξα, ἐσκέφθηκα ὅτι τὰ στέμματα καὶ τὰ σκῆπτρα δὲν ἔχουν μεγάλην ἀξίαν γιὰ τὸ Θεό, ἀφοῦ τὰ δίνει στοὺς ἀνθρώπους τόσον κακοφτειασμένους, σὲ μονόφθαλμους, ὅπως εἶσαι σύ, καὶ καμπούρηδες, ὅπως εἶμαι ἐγώ!

νε, ὅπως πάντα, ἥσυχο κ' ἔρημο. Μονάχα ποὺ ἕνας καινούργιος τάφος ἔχει ἀνοίξει, δίπλα σ' ἕνα μικρότερο, παιδιάστικο τάφο. Τὸ φέρετρο κατεβαίνει σιγὰ-σιγὰ καὶ ὁ Μάρκος νοιώθει πὼς ἡ καρδιά του σφίγγεται παραπολύ.

Καὶ ἔπειτα, ὅταν ἔφυγαν πειὰ οἱ παπάδες κ' οἱ νεκροθάφτες, μένει μονάχος του ἐκεῖ κι' ἀναρωτιέται ἂν πρέπει νὰ φύγη ἀπ' τὸ νεκροταφεῖο. Σκέφτεται μόνος του πὼς δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ φύγη, μιὰ ποὺ ὅλοι οἱ δικοί του εἶνε πειὰ μαζεμένοι ἐκεῖ καὶ μιὰ ποὺ θὰ εἶνε στὸ ἑξῆς ἀναγκασμένος νὰ πηγαίνη κάθε μέρα μόνος, ὁλόμονος τώρα, γιατὶ μιὰ καρέκλα μένει ἄδεια δίπλα στὸ τζάκι, ἐνῶ κάτω στὸ πάτωμα σέρνεται ἕνα παιδιάστικο, μισοτελειωμένο τρικό...

Κάθεται τότε ἐμπρὸς στοὺς ἀγατημένους τάφους, ποὺ εἶνε βαλμένοι στὴ σειρά.

Ἡ ὧρες περνοῦν καὶ τὸ σκοτάδι ἀρχίζει νὰ πέφτη πυκνό...

Ἔξω, ἡ καγγελωτὴ πόρτα τοῦ νεκροταφείου ἔκλεισε πειὰ μόνη της, χωρὶς νὰ τὴν ἀγγίξη κανείς...

ΖΑΝ ΜΑΝΤΕΛΙΝ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ εἴσοδος τοῦ αὐτοκράτορες Καρόλου στὴν Πράγα. Ἡ δεξίωσις στ' Ἀνάκτορα. Λαμπρότης, πλεῦτος, πολυτέλεια. Εὐγενεῖς ντυμένοι στὰ χρυσάφια καὶ μετάξια. Μιὰ χτυπητὴ ἀντίθεσις. Ὅπου ὁ αὐτοκράτωρ θυμώνει. Τὸ πέτσινο πανταλόνι τοῦ ἱππότου. Ἕνα ἐλάφι ποὺ στοιχίζει 30 000 δουκάτα! Ὁ αὐτοκράτωρ κατευνάζεται... Ἡ ἀνταπόδοσις κλπ.

Τὴν 1ην Ἰουλίου 1723, ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Κάρολος ὁ ΣΤ' ἔκανε τὴν θριαμβευτική του εἴσοδο στὴν Πράγα, τὴν ὁποίαν ἐπισκεπτόταν γιὰ πρώτη φορά. Ἡ αὐτοκρατορικὴ πομπὴ διευθύνθηκε κατόπιν στ' ἀνάκτορα, ὅπου ὁ Κάρολος ἄρχισε νὰ δέχεται στὴν αὐθουσα τοῦ θρόνου τοὺς εὐγενεῖς τῆς Βοημίας, ποὺ πήγαιναν νὰ τοῦ ὑποβάλουν τὰ σέβη τους. Κατὰ δεκάδες ἔφθαναν μέσα στὰ πολυτελέστατα ἁμάξια τους οἱ εὐγενεῖς καὶ οἱ ἱππόται, ντυμένοι μὲ βελοῦδα καὶ μὲ μεταξωτὰ καὶ στολισμένοι μὲ τὰ πολυτιμώτερα κοσμήματά τους. Ὅλοι τους περνοῦσαν μὲ τὴ σειρά τους μπροστὰ ἀπ' τὸ βασιλικὸ θρόνο, ἐνῶ ὁ αὐτοκράτωρ ἀτηύθυνε στὸν καθένα τους μερικὰ εὐγενικὰ λόγια.

Στὸ τέλος ἦρθε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ κόμητος Ἀντωνίου Σπάρκ νὰ ὑποβάλη τὰ σέβη του. Μὰ ἔκπληκτος ὁ μονάρχης τὸν εἶδε νὰ προχωρῆ πρὸς αὐτὸν φορῶντας, ἀντὶ γιὰ βελοῦδο καὶ μεταξωτά, κυνηγετικὴ ἐνδυμασία μὲ πέτσινο πανταλόνι. Ἀμέσως δάγκωσε καταγανακτισμένος τὸ μουστάκι του καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἀσφαλῶς θὰ ἔρχεσθε κατευθεῖαν ἀπὸ τὰ Βοημικὰ δάση στὸ ἀνάκτορο τοῦ βασιλέως σας ; Οἱ ἄλλοι εὐγενεῖς ὡστόσο θεώρησαν ἀρκετὰ ἐπίσημο τὴ στιγμὴ αὐτὴ ὥστε νὰ μὴ φορέσουν πέτσινα πανταλόνια.

— Μὲ συγχωρεῖτε, Μεγαλειότατε, ἀπάντησε ὁ κόμης μὲ ὅλη του τὴν ψυχραιμία, ἀλλὰ νομίζω ὅτι γιὰ νὰ τιμήση κανεὶς τὸν αὐτοκράτορά του πρέπει νὰ βάλη τὸ πολυτιμώτερο ἐνδυμά του. Λοιπὸν σᾶς ἀναφέρω τὸ ροῦχο ποὺ μοῦ ἔχει στοιχίσει ἀκριβώτερα ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα ἐνδύματα, εἶνε αὐτὸ ἐδῶ τὸ πέτσινο πανταλόνι.

— Καὶ πῶς συμβαίνει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ; ρώτησε μὲ δυσπιστία ὁ Κάρολος.

— Πιθανὸν ἐσεῖς νὰ μὴ ξέρετε τὴν ἱστορία αὐτή, ἐξακολούθησε ὁ κόμης, ἀλλὰ μάθετέ την τώρα. Λοιπὸν κατὰ τὸ περασμένο φθινόπωρο, ἐκινηγοῦσα στὸ δάσος τοῦ πύργου μου Λύζα, ποὺ συνορεύει μ' ἕνα δικό σας δάσος, ὅταν, μιὰ μέρα, ἔτυχε νὰ σκοτώσω ἕνα θαυμάσιο ἐλάφι, ποὺ πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸ ὅπλο μου. Μόλις ὅμως τὸ μετέφερα στὸ σπίτι μου, μὲ εἰδοποίησαν ὅτι τὸ ἐλάφι αὐτὸ ἀνῆκε στὸ αὐτοκρατορικὸ δάσος καὶ ὅτι μὲ κατήγγειλαν ὡς λαθροθήρα. Ἔχω πολλοὺς ἐχθροὺς στὸν τόπο μου καὶ αὐτοὶ ἐφρόντισαν κ' ἔγινε ἐναντίον μου μιὰ μεγάλη καὶ μακρυὰ δίκη, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας ἦταν νὰ πληρώσω τριάντα χιλιάδες χρυσᾶ δουκάτα πρόστιμο. Ὡστόσο ἔμεινα εὐχαριστημένος μ' αὐτὸ καὶ ἐδόξαζα τὸ Θεὸ ποὺ δὲν μὲ ἐκρέμασαν ὡς ἔνοχο ἐσχάτης προδοσίας. Ἀπὸ τὸ δέρμα λοιπὸν τοῦ πολιτίμου αὐτοῦ ἐλαφιοῦ παρήγγειλα καὶ μοῦ ἔραψαν αὐτὸ τὸ πανταλόνι, τὸ ὁποῖο φορῶ σήμερα γιὰ πρώτη φορά. Δὲν εἶνε λοιπὸν αὐτὸ τὸ πολυτιμώτερό μου ἔνδυμα ;

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐγέλασε δυνατά, ἀλλ' ὁ κόμης ἐξακολούθησε :

— Ἡ καταγγελία ἐναντίον μου ὅμως δὲν ἀπεσύρθη ἀκόμα. Λοιπὸν σᾶς ἱκετεύω νὰ μοῦ κάνετε μιὰ χάρι: Κάνετέ μου τὴν τιμὴ νὰ σᾶς φιλοξενήσω στὸν πύργο μου τοῦ Λύζα. Τὸ κυνῆγι ἐκεῖ εἶνε ἄφθονο καὶ γνωρίζω ὅτι εἴσθε πολὺ φίλος τοῦ κυνηγιοῦ.

— Ἐὰν τὸ ἐλάφι ποὺ σκοτώσατε, ἀπάντησε γελῶντας ὁ αὐτοκράτωρ, εἶχε πραγματικῶς περιπλανηθῆ ἀπὸ τὰ κτήματά μου καὶ ἀνῆκε πραγματικῶς σὲ μένα, τότε πρέπει καὶ ἐγὼ νὰ σκοτώσω ἕνα ἐλάφι στὰ δικά σας δάση καὶ νὰ σᾶς τὸ πληρώσω τριάντα χιλιάδες δουκάτα. Ἔτσι θὰ ἔμαστε ἴσα κ' ἴσα.

Τὴν ἑπομένη ἑβδομάδα στὰ δάση τοῦ πύργου τοῦ Λύζα ἀντιχοῦσαν οἱ κυνηγετικὲς σάλπιγγες τοῦ αὐτοκράτορος, ὁ ὁποῖος ἐδέχθη τὴ φιλοξενία τοῦ ὑποτελοῦς του καὶ πῆγε στὸν πύργο του. Ὁ Κάρολος ΣΤ' σκότωσε πράγματι στὸ κυνῆγι αὐτὸ ἕνα ὑπέροχο ἐλάφι, πλήρωσε στὸν κόμητα τριάντα χιλιάδες δουκάτα καὶ ἔτσι ὁ λογαριασμὸς ἐξοφλήθηκε.